

Szent Anzelm álma.

Avagy a tudattalan „Nagy Könyv”.

Az imagináció sok irányt jelölt, mert „a nép sóvárgása” /vagyis isten figyelme/ a gazdagokra irányult: - a mennyiség elem sóvárgás által lett logikai kategória. Az istennel teltség tehát nem más, mint irigység, - a nép számon tartja az istenembereket, /a gazdagokat, akik már kaptak/, őket az isten ellátja jóval, hogy számolja a népet! Ám miért ignorálja a kor embere, az előző /isten/ képzelést: vagyis azt, hogy őt figyelni isten, de ő nem figyelheti-irigyelheti a gazdagokat? Hanem lesütött szemmel, tekintetét fel sem emelve alázkodjon? Azért, mert még a totemet imádja, /istenként/ s képtelen absztrakt fogalomként látni az „új” istent, - aki majd mindenkinek osztja: önössége /sóvárgása/ tárgyát, a mennyiséget? Ezért elfedi a számok természetét, a sokasodást: ám a sóvárgás /vágy/ átizzik az absztrakción: mennyiséget /azaz több istent/ kreál belőlük. A több fogalma így alakul: amint az egy isten számolja a szaporulatot: a „Számok Könyvében”, a számoló istenből, számító isten lesz.* A több közül könnyebb a választás-kiválasztás? A teremtést tehát elosztja hét részre, a leszaporodottakat, a „kiválasztottakat” mint már megszámláltakat, a „JÓ” fogalom-totembe helyezi. A megszámláltak mondják: „mi már kiválasztottak vagyunk”! Ők lesznek a nemzet, a „megszámlolt jó” minőség lesz! Nem egyéb tehát a /mennyiség/, mint sóvárgás a megszámlálásra; a szegény ember irigysége-félelme pedig: hogy kimaradt a számolásból; látja, az isten-totem /a gazdagokat/ megszámlalta, azaz kiválasztotta őket!** Ezért is JÓ, ha megszámlálnak bennünket, összeszámlálnak. A kereszténység /kezdeté/ népszámláláshoz kötött! Mert az irigység a teremtőerő! Csupán a megszámláltakból lesz nemzet! Mindenki más cselleng, nomadizál. Majd a „nomád” is keres magának /másik/ istent, aki őt „megszámlolja”. A modern kori karámosodás a számolás: a közgazdász „ismeretelmélet” már a „jó” megszámlolt diadala a mennyiség felett! Számolni kezd az isten: ez a kapitalizmus genealógiája! ***

Kimondható: a hatalom a /jó/ szubsztanciából ered, sőt maga a szubsztancia. Ám /a tanító vallásokban/ a /JÓ/ a beszédbe csúszott és leragadt, a mézédés ígéretékbe, a hazugságba. A kiválasztottság élményének kanonizálása megtalálta, /e „nekem jó” talpsimogatást/ így lett a szubsztanciában rejlő hatalom, /mint/ a „szavak ereje = a kinyilatkoztatások istentől eredő hatalma”; a te részedről isten-talpsimogatás-igénye: a testre ható megnyilvánuló erő. Isten képességeinket figyelni, amint megfigyeljük a világot. Képességeink miatt elszakadtunk az egytől, ám a képességek szerint ismét számolhatóak vagyunk.

* - Erre így folytatta, halkán, de valamivel ingerültebben: „Mondd, kérlek, nem vetted észre, hogy azok, akik ma élnek, a gazdag embert egészen úgy tisztelik, úgy imádják, mint Istent? Boldogok, ha jó hozzájuk, de akkor is boldogok, ha kegyetlen, embertelen és komisz, ha tiporja és rugdalja őket.

Maguk se tudják, hogy miért tisztelik, imádják a gazdag embert. Nyilván azért, mert ő maga ő, mert ő a gazdag ember. Mindent tőle várnak, igazságot, becsületet, életet. Legyünk őszinték. Mi is ilyenek vagyunk. Vagy nem volt-e különösen boldog az életünk, mióta összetörte kancsónkat, nem volt-e csupa remény és hit minden áldott napunk? Nem hittünk-e, nem reménykedtünk-e benne. Rosszat tett velünk, de mi annál inkább szerettük őt. Jegyezd meg, fiam, a gazdag embert olyan titokzatos varázs övezi, olyan túlvilági dicsfény, oly csodálatos lény ő, hogy amihez hozzáér, az menten arannyá, áldássá válik. Igen, igen ordított, a gazdag ember Istenhez hasonló. Ezen a földön a gazdag ember maga az Isten”. - Kosztolányi. A kínai kancsó. 1931.

**Az irigység, később a tőke motorja lett; a kapitalizmus természetel! Mennyid van? /Néhányan a számokat –„még nem” mennyiségeknek mondják - amint fordítva; a számok mai napig stabilan őrzik alakjukban, hogy a mennyiség formai megjelenítői, a forma rejti az imaginációt, /a szám és a mennyiség eredeti viszonyát/.

***A számolás tölt el a gazdagodás boldogságával, valójában tehát az egymást követő számok olyan ok okozati viszonyok, melyekben nem kérdeződik, kettő után három következik? A számolási műveletekkel önmagában növekszik a számok értéke, „első vagyok, második lettem” stb. A számok megszüntette kauzális sor, /a pásztorkultúrákban/ még rejtette, a megfelelő viszonyokat: hogy egyesek birtokai jobban szaporodtak másokénál. A számok már elvont képzetek: kivonják az ok okozati összefüggéseket, képleteket megjelenítők. A szám tehát képzet, bár közszerűen mennyiség, s eme közszerűségben ignorálja valódi természetét.

Isten tehát /ekkor/ a megfigyelést mint, az emberi kíváncsiságot számolja: szakosodásba formázza azt, mely a „JÓ” teremtett tökéletességét vizslatja. Hiszen az emberlény ennek mentén szakadt ki az egységből. Ezek lesznek a tudomány alapjai. Az európai filozófiai gondolkodás a „szakosodott: számoló isten” társadalomalkotó elemeinek rendszereit vizslatja, így lett tudományszerveződés: „gondolkodás a képesség” szerint. Néhány gondolkodás Nietzsche üvegcséjében /is/ felrázta a már leülepedett keresztény-köptetőt: „a metafizikust”, mint aki nem szakosodott:- a fogalom mögötti /feltételezett/ teremtőerőből következtetve,- kérdezi: vajon a tökéletesre teremtett /ember/ miért

kíváncsiskodik /a tökéletesre teremtett világban?/ Miért nem azonos önmagával /hiszen tökéletes/, mi lopja el előle a tökéletességet? Lucifer? Elfogy-e a tökéletes, akkor, ha az ember csupán a fogyatékos-tökéletest, a kínpadra vont konszenzus-társadalmat ismeri?

Az önmagát figyelő isten következtetései, - ezt tapasztalva, - ím, ígyen valók: az ember öneszmélése a szakosodás: mely menekülés az önmagaság elől - melyet nem mer, nem akar, nem tud! Értve-vállalva ugyanis egzisztencia lesz belőle: a valamihez értő ember öngőgje!

Mert az ember felismeri ügyességét, vagy elhazudja ostobaságát. Kivonja magát a számosság általánossága alól, /amelyben egyformára teremtett mindenkit/, új formát teremt, amelyben /az ember/ már önmaga számol, - voltaképpen csupán összead -; így hoz létre rétegeket. S ezeket, mint a könyv lapjait lerakja: minősíti a tevékenységeket a tökéletes minősítésére, melyeket maga fontosnak tart. Vagyis a számolást /a mennyiség kategória létét/ elveszi istentől, s maga kezd számolni. Oszt! Mert reménye van, hogy ő lehet az első, így nem vész el a sokadalomban, amint isten akarná, hogy mindenki egy legyen! Őbenne és általa.

S e számolásban megteremti az ember a mítoszt, a szellem eldologiasodását. Ő mint első, aki a „kiszámolós, az osztó” nem más, mint az ember eme kíváncsisága, a tevékenység szellemi volta. Mert a tökéletestől való elhajlása, az első ember voltaképpeni léte, hiszen vallottan /vallásosan/ minden az egynek kópiája. Azt gondolja isten: a tökéletes nem lett teljes, csak rész-tökéletességet adtam nekik: - tehát; vonja le a következtetést isten, - az emberlét felesleges lét, hiszen az ember egyebet sem tud, mint a tökéletes teremtésben önmagát mítoszaiban: később társadalmi folyamataiban, /tökéletlenül/ észrevenni. Eme észrevevés által újrafogalmazza tökéletlen létét! Amit pedig tökéletesen kapott tőlem; nem más az ember, mint az ember-matéria önészlelése, morogta az öreg isten. - Mert a matéria felismeri, hogy átalakulni képes /a másságba/ s ez mitikus viszonya.

Vagyis a létet másoknak, másnak adom: döntött az isten! Csupán a különbségek különösek, - mosolyodott el a teremtő, - amint a szellemet behelyezte az anyagba, - és szakmába zárta az embert! Isten tehát nem haragudott az emberre, amiért felismerte, hogy Ő tökéletlennek teremtette, s tevékenységét keresve mulandóságát is észrevette. Amiért azt is észrevette, hogy a hetedik napon, amikor elfáradt, ledőlt pihenni s az otthagyt ember nélküle mítoszt kezdett fabrikálni, honnan is jött, s ki Ő? Elaludt az Isten! S e mítoszbán az ember felismerte /az isteni tevékenység/ múltját.*

Ám ekkor kivonta magát isten a számosság általánossága alól, /amelyben egyforma „a teremtett mindenki”/, = egy az isteni egységben, s ezzel

új formát teremtett, amelyben már önmaga lett. A forma önmagasága nem lehet számasság: így hozta létre a kiválasztott rétegeket, a tökéletes minősítésére, pszichéként megnevezte a papot és az orvost, akiket fontosnak tart. A többi szakmáért tartotta.**

* lásd: Darwint és a természettudósok hitét! Akik az istent felismerve rájöttek, isten teremtés előtti arculatára.

** . A pszichológust, amint más fejezetben is említem, a társadalom a papból és az orvosból gyúrta. E gyúródeszka az a folyamat, amikor a tektonikus rétegek, melyekre a kereszténység épít egymás alá csúsznak, és egymás diszciplínáit kezdik használni. Így alakul a lélekmisztérium materialista vallatója, a pszichológus. Nem véletlen egyetlen vallás, mely könnyen megvált saját kidolgozott fogalmától, talán kelletlen már számára.

„Okok, melyek a különbségeket az anyagba zártság mentén mutatják. Csupán egyes lélek maradtak különösek isten számára; a neki szolgáló LÉT! Az ember /ekkoról/ már nem önmaga hanem a „minden” elvonatkoztatása, mely a mítoszba vonta, a paradicsomba, ahol az ember tükörben látta magát. Mostanra a tükör elhomályosodott, ha elvonod a fényt, elhalványul benned a minden. Meghal a lélek, mely a másvalaki benned”. A másvalaki talán Éva volt? Isten tulajdonságaiban „kettős természete” nyilvánult meg ekkor; az ember ijedtében hálálkodni kezdett, mert tükörben látta a kettős istent: s dicsőítette. Ám a lusta ember számára „Ő” „csak isten” maradt, Ő a „megmentő”: az ember nélküli isten. Hol van hát cselekedete, mely megteremtette a hálátlant? Ezért pótolja a teremtést: talán Évával?

S akkor Isten elvonult: a nem megnyilvánult isten természete, „ipszeitása” lett. A tulajdonságok nélküli isten akcidenstől távozott, leplet vonva maga elé.

1/. A teremtés nem időhöz kötött, hanem Allah akaratához! Ezért Allah nem lehet az időben, a teremtettben, hiszen elvált tőle; /teremtés az idő, az: amit-amikor Ő teremt/. Mert bármely legkisebb időpillanatban jelen van, bármely legkisebb időpillanatban /Ő teremt/. De nincs az időben sem, mert a legkisebb időpillanat nem idő, /hanem az Ő akarata- így ismerjük /Őt/; hogy a teremtettben az Ő akarata válik idővé/. Akaratában az időt időnélküliségként ismerjük fel, az idő /az akarat materializmusa/, pl az elmúlás: voltaképpen Allah akarata /bennünk/.

2/. Ő nem lehet térben sem. /Azaz nem lehet - az európai

tudomány-fizika* szerint - elképzelt 15 milliárd fényévnyi sugarú gömbben sem, mely a fizika szerint az érzékelhető világ/. S mivel e tudós képzet /ennyi/ teret vizionál, a 15 milliárd fényévnyi sugarú gömbön túl sem lehet /Ő/, hiszen teremtése nyilvánvaló lett: /teremtényei mi leszünk majd/ a térben. A teremtettet nevezzük: /most/ térnek. Beleteremtett bennünket ebbe a gömbbe, mely nem Ő.

3/. Tehát: sem ideje sem tere nincs, azaz létezése egyúttal nemléte; azaz nincs állapota a létben. Ám mivel nincs állapota, nem lehet akcidense /véletlen-járuléka/ sem. Így nem lehet valószínűsége sem, /hogymint kinyilatkoztat/ bár mi ezt szeretnénk, ez vágyunk tartalma.

Vagyis valamilyen módon, /amint várják Jézus ismételt eljövését**/; nem lehet a végtelenséget „kitöltő” teljessége sem. Hiszen ha a teljesség lenne, az nem lenne végtelen, s akkor a teljességben fellelhető, észrevehető, esetleg visszahívható lehetne! Tehát, mivel hozzá „semmi sem” nem társítható, mert minden társítás a „valami esetlegessége”, így a végtelen nem lehet teljesség, mert akkor véges lenne. A „sirk”, a társíthatatlan azt jelenti, akcidensek vagy jelzők sem lehetnek; azaz „Ő” nem lehet a mindenben sem.

Csupán két tanító ismerte a fogalom felismerhetetlenségét /Buddha és Mohamed s.a.w./. Ami „kint egy”, az /csak akkor lehet egy, ha/ „bent is” egy!*** Ekkor azonban kettő! Az emberi sokféleség külön teremt, az egyetlen megszorítja, /számolja/ és felcíomázza a megszámlalt: minőségnek értve azt! Így hoz létre két szemléletet, a benti a kintit, melyet egységnek tekint miközben kettősség. Valójában nincs önmagaságában, /azonosságban/ kultúrája nem egyéb, mint /meghasonlott/ más létében való vergődése. Ezért sirk minden társítás, hiszen a társítottat ismered /tévesen/, nincs olyan vágy: mely vágyná a tiszta megismerést, mert éned a tolakodó mennyiség hatalma! **** Buddha a keletkezett gondolatot többszörösen visszaforgatja /a keletkezésbe/, annak nemcsak eredetét, de célját is megismeri, mielőtt a gondolatot önmagában értené, a tudat a fogalom-lepelbe rejtené.

* Itt Barrow nézeteire hivatkozok.

** Nietzsche, amikor azt mondja az isten meghalt, valójában isten megnyilvánuló voltára utal. Isten tehát létezik, de másként. Nem nyilvánul meg, vagy ha igen másként. Ezért van, hogy 1/ keresik istent, 2/ gyártják istent, de mert hazugok, 3/ nem ismerik fel, hogy más vallásokban ott van, ott maradt, vagy más, egyéb alakban maradt!

***. A kint és bent azonosságát a pap archetípusaként elemzem.

**** E gondolat nem „elégszik” meg, hogy eredményeit megismertnek

tekintette, és objektivitással, oksági kezdettel, ruházta fel azokat. Vagy a kereszténység amint a kezdetet egyszeri aktusnak érti, és időt állít általa az időnek. E „kijelölő” rögeszmével kínlódik a „nagy-bum” elmélet is, amint, még a világegyetem kezdetének is, - azt képzelettel, hogy kezdet, amit a zsinat elhatározott! Szemléletét megelőlegezte a pozitivizmus, de leginkább a gyarmatosítás, valójában minden barbár nép ma a keresztény kezdetet tekinti kezdetnek. Kivétel az iszlám!

A kezdetnek is van kezdete, s e kezdetek kezdetei újabb és újabb kezdetek: végtelen kicsire zsugorodott idő-pillanatok. Ha valamit kezdetnek tekintünk, pl. az „egyed” /mint kezdetet/ máris elveti, lévén /az/ szám, s mint olyan birtoklás. Amint sok cselekedetnek, ha előre mérlegelnék következményeit, a bennük rejlő alternatívák természete /mely szám/ visszatart a cselekedetektől. Így a cselekedet nem lesz cselekedet. A cselekedetek következményei nagyobb belátást igényelnek, mint maguk a cselekedetek: ezért létezik a következmények nélkülség. Európa történelmét a rabló hadjáratok éppúgy alakították, amint a gyarmatok kifosztása. Az emberi szorgalmat éppúgy honorálták arannyal, amint máglyával. Egyes népek, országok Afrikában kifosztva kerültek a demokrácia-lehetőség szélére. Azonban maradt, hogy /még/ Európa „biztosítja a technikai kultúra kezdetét”. Tehát: miként érted az imagináció-hagyatékot?

1. A fogalom, = a gondolat totemje. Isten fogalma a „tárgy totem” /materializációja/ az absztrakcióban. Az írás, a gondolat kivetülése: a Könyv totemben.

2. A tárgy totem megnyilvánult betű-totem: a „TE” pszichikus élményeként, mint lélek rész: másvalaki lesz benned. A „más”, mint a könyv-lapjainak totemje, az időnélkülségben.

3. A szolga totem /konszenzusként karámosodott rendszere/, az intézmény: mint „Logosz-totem” az „értelem rendje”. A „lét alapja -alapként fennálló- szubsztancia”, az alap értelmezéséhez létrehozott fogalom: önmagában is a lét alapja. Ha bármely fogalomhoz, melyet reális tapasztalat teremt, akcidenteket kapcsolunk, akkor megismerjük e fogalmat másként. Gyakorlatunk, az arisztotelészi kategóriákra épül és mutatja, hogy a fogalom a 10 kategória közötti sokszögben mozog. Miközben a kategóriák tulajdonságait felveszi, azokból merít; változik állapotához képest. A fogalom ilyenkor érzethalmaz!

Az olyan fogalom, mint Isten, - „aminél semmi nagyobb nem gondolható”- írja /Canterbury Szent Anzelm/ magában hordozza a „nagyobb” fogalmat, mely a gondolatot minősíti, /tehát; e gondolatnál nagyobb –gondolat-nem gondolható/. A nagyobb azonban a mennyiség kategória /hatása/, léte az, hogy mennyisége van! Önmagában lévő tulajdonsága, mely, „nagyobb” a kevesebbre mutat, melynél, mert számostság: hatalma nagyobb

A szubsztancia /Anzelm gondolkodásban/ összekapcsolódik a mennyiséggel, - bár a szubsztancia e kapcsolat nélkül is nagyobb lenne, mint a mennyiség! Másként érteve: a szubsztanciát ellökő: magától azt eltaszító isten megenné a sokadalmat, vagyis a számokat, /hiszen az is Ő/: hogy ő mindenütt legyen! Azaz csak Ő legyen, minden egy legyen! Anzelm tehát túlgondolja a mindent, mert számára az „egy” a vallás /idea/ őstípusa. Hiszen ha minden egy, az mohóság, a sokaság felfalása! Ilyen értelemben az „anzelmi ítélet”, alá-fölérendelést rejt, feltárlja a sokaságot a legnagyobbak: mely Anzelm aláztos viszonya is!* Mely sokaságot másként, de /kezdteként/ isten teremtette önmagából. Anzelm ezt a „mindenséget” aláztosan visszaadja!

A Platóni /Ágoston/, Arisztotelészi /Tamás/ kettősség kötelezően elfogadott istenkép, -a görög tulajdonságistenek, idővel maguk is istentulajdonságok: akcidensek lettek! A későbbiekben bár /akkor/ keresték a lét alapját, de /most már/ beérik a szubsztanciával.

* A tulajdonságok nélküliség = minden nélküliség; Allah-Buddha szelleme, idő és tér nélküliség; kezdet nélküliség; állapot és nem nélküliség. A kereszténység /kezdeti/ istene azonban a „szent háromságban” megjelenő, Atya és Fia, valamint a nem-nélküli lélek. A három isteni egység, harmadként külön-külön mégis egész; amint a zsinati határozatok rögzítették. A zsidók istene „JHVH” az Ószövetségben többször alakot és formát váltó, mai napig arc-nélküli. Kína istene, Konfucius bölcs filozófus, Lao Ce, a tao atyja úgyszintén. Indiában pedig a Brahma-Atman számtalan és beláthatatlan mennyiségű isten-reinkarnációi a hely szelleme, a népesség és a szokások kívánalmainak.

Mert az ember „tanulmányai” során kezdi „nem érteni” önmagát. Vagyis a tanított és letanítható /vallások és magyarázataik/ az elődök vállalásai; térnek el, az ember /eredeti/ állapottól. Így nincs materializmus /sem/, mely a kereszténység és minden keresztény alapú reformáció ördöge. Pedig: mondja, a képzetalkotás lényege a képzési folyamat /imagináció/. Csakhogy az elődök képzetét, a képzett imaginációt, hagyatékként öröklöd. /Lásd a 4 hagyatékot/.

Közben a szubsztancia megemésztette az időt, s így tartalmazza önmagában a minden előttit, mondhatni az oksági sor első elemét. Melytől minden „van” s mint feltevés, /akkor már/ azt primordiális létezőként jelölte és /most is; még mindig/ jelöli. Addig is alkalmas arra, hogy minden oda és afelé hason, bekebelezve az élővilág és az Univerzum „keletkezését” is. Azaz lassan visszaadja istennek, melyet isten teremtett, ám könnyelműen az embernek adott. Miért?

A kettősség, vagyis a lét alapját a minden előttivel /primordiális

lét/ magyarázni; azt is jelenti, hogy az „társadalmi használatra” megengedett lehet.* E materialista értelemben a lét alapja a minden előttiség. Ám a kategóriák egymásra hatása adja azt a biztos szerkezetet, amit a kauzális rend elfogad; mert a szubsztancia állítja. Így isten akarata mindenképp előttivé lesz - bár mint alapként fennállót /azt még/ nem hordozza. Isten visszakapja amit adott, s ebben a gesztusban Anzelm csupán az isteni akaratot őrzi meg, a materiális világot visszaadja. A teremtett világ adagokként kerül az isteni teremtés elé, a teremtés „szándékát” kilúgozva!.

A szubsztanciától /mely így, már alapként fennálló/ isten elválík abban az értelemben, hogy a LÉT a mindenre is vonatkozik. Mert a szubsztancia mely minden előtt van /alapként/ nem utal a minden utánira, miközben a LÉT arra is vonatkozik.** Sőt az maga a LÉT. Mert a minden utánit a kategóriák rendje adja/. Vagyis a lét, az ontológia = az, ami van, vagy feltételezhető, hogy van, isten előtt is van! De az is /van/, ami nincs, mert feltehető: /hogya, biztosan nincs?/: míg a szubsztancia nem lehet a nincs, /még a „bizonytalan nincs” sem lehet/; a nincs, tehát nem lehet alap. Ilyen módon jön majd létre a tudomány, a mindenre vonatkoztatott /isten előtti „objektív” létező/: ismeret, mely alkalmas lesz, 1, mint a valamin túlira vonatkozó objektivitás; 2, nem lehet istennel azonos. Vagyis istentudomány így, e módon nem létezhet! Majd elválík a teremtés alakilag is, amint a Genézis már 6 napra osztja. Ezért a tudomány egy másik teremtés-elvet generált magának, miközben lényegi elemeket őriz „a mindenből”, ám azokat a mindenre túlira /nagy hévvel/ átsodorja. Feltehető hát olyan, mely /az/ azt megelőző „előtti?” A teremtés előtti, a „másik nagy bum” melyből ez „a miénk” keletkezett? Ám a gondolkodás a kezdet jogához, annak elsőbbségéhez /azaz más kezdetek előtti kezdetéhez/ ragaszkodik. Ha így volna, a sok kezdet közül kiválaszthatná az elsőt!

Mert: két legkisebb/anyag/ között kell lennie olyan legkisebb távolságnak, mely kisebb, mint a legkisebb /anyag/. Ha ugyanis ez a /legkisebb/ távolság akkora lenne, - mint a legkisebb anyag, - beférne oda /egy másik/ legkisebb anyag. De kisebb sem lehet e távolság, mint a legkisebb anyag, mert akkor a két legkisebb között nem lenne távolság, hanem egy lenne a kettő, a két legkisebb egy lenne. Az elmélet, az egy és a kettő problémájával küzd: kell tehát, hogy a szubsztancia más legyen, mint a „LÉT alapja”, amint ha istent akarjuk szubsztanciának venni, - amint azt a görög filozófiát eltulajdonló kereszténység tette-, különbséget kell tenni, megnyilvánult és meg nem nyilvánuló jellege között. Ezért is nem lehet a szubsztanciát tulajdonló isten a lét alapja, mert akkor ez megnyilvánuló volna /jellege/ lenne!

E két külön figyelem, vagyis a „lét alapja” és a „szubsztancia” helyét és szerepét elfoglaló isten ad okot a filozófiai különbségtevésekre.

1/. A meg nem nyilvánultat, takarja az, ami nem nyilvánult meg. Ha ugyanis minden megnyilvánult volna, nem lenne holnap, /mert megnyilvánult volna/: nem lenne idő sem. /Isten minden létező megnyilvánulását felfedte volna! Akkor minden megnyilvánulása egyúttal világvége volna./

*Nem lehet viszonyban sem, mert akkor birtokolna, /veled kerülne viszonyba, tied volna, vagy melletted volna/. Mert a viszony csak akkor létezhet, ha sok isten van, és egymással való perpatvaraik, szerelmeik és háborúik maga a viszony. De olyan eset is létezik, -a tudomány is ezt hasznosítja,- amikor a sok isten, /vagy lehetőség közül/, egyet magához vonz, azt elbirtokolja, ilyen az „én istenem” megoldása is. Mondhatni, Anzelmnek felfedi arcát, materialista isten lesz. Anzelm ekkor kilép a misztériumból, és mértéket alkalmaz, megméri istent! A tudomány is a tudós véleménye, a tudósnek megmutatja magát a lét! Ezt a tudomány megismerésnek becézi. Egyetlen esetben azonban lehet, /viszony nélküli/, ugyanis nem lehet perpatvarban önmagával; bár duzzog: a nem sikerült emberteremtése miatt. Szerelmei elcsendesedtek, már csak Máriával való kapcsolata van függőben, közös gyermekük; Jézus miatt. Ez az oksági viszonyban, /az isteni/ hatalom élvezete!

** Gueneon szerint a létet megelőzi valami, melynek a lét sajátos manifesztációja. Platónra utal!

2/. A tagadás két fogalma: a nincs és semmi. A nincs azt jelenti, hogy itt, -vagy most nincs; de másutt /más térben/ máskor /más időként/ még lehet! A, ha több, lokalizálható helyen vannak, lehetnek történések. B, ha egy helyen vannak történések. C, ha több helyen, ám egy időben vannak történések./ A semmi azt jelenti, hogy: sem időben sem térben, sem viszonyban sem birtokban nem lehet.

3/. Ám a „primordiális létet” a metafizikában együtt képes szemlélni. A fogalom tartalmán túli okok feltevése az: - a meg nem nyilvánultból való merítés - ami a mozgást, ami a kauzális láncot, ami a viszonyt, ami a birtoklást, ami az anyagot adja.

Mégis: miért van a kijelentés a viszonyban? Azért mert Anzelm, így kívánja, így jelenti ki? Kisajátít egy helyet, lényegében helyzetet hoz létre: ahova /ezt az ítéletet/ „Anzelm álma” behelyezte. A vágyálmok mögé rejtett isteneiket, Anzelm a szubsztanciát: mint „hasznost” alkalmazza. Vele és általa éri el, hogy kiléptessen a misztériumból, amikor mértéket alkalmaz. Materializál! Anzelm vágya a mértéknélküliség mértéke azt jelenti: megmérni a szubsztanciát! A keresztény vágy a megnyilvánulatlan megismerésére vonatkozik, eme „éhség- vágy-fészke” emberi. Mondható: az élmény-magatartássá

formálása, mely /az/ Övé. Ezért is az igazi vallás „Ő”, és nem a tenyésztett „TE” isten-birtokosság, „Ő viszonyban nem lehet, hasonlítani sem lehet, /mert/ a „semmi” nem lehet hasonlat tárgya, sem célja!

A fogalom tartalmának oka, hogy 1. A fogalom név-szó, mely írott vagy beszélt. 2. Mindez nem a tartalma, /mert azt a rend-ben „Rendként” veszi fel, a megelőlegezett logosz-tartalom/ melyet a logika teremt. Ebben az alakjában hajlamos a szubsztanciának alárendelődni.

Anzelm gondolkodása tehát a fogalomba rejtőzik, így teremtettsége „a priori”. Úgy véli:

1. /hogya; e fogalom-lepel az, melyet püspöki köpenye betakart/, hogy „mértéke isteni” hatalom lehessen, amint

2. /hogya; a 10 kategória borítja, beteríti, takarja és védelmezi, de kényszeríti is eme /isten-mérték/ fogalmat a 9 kategóriához; a birtoklásban, melyben a fogalom elszenvedti gúzsba kötött; állapot-létét. Vagyis mennyi a mértékegysége? Annyi- „aminél semmi nagyobb nem gondolható”. Az arisztotelészi szubsztancia természetéről ugyanis elmondható;

3. /hogya a szubsztancia a fogalmat rejti /az alanyban/. A fogalom /mert csupán név-és szó/; nem alkalmas, hogy valóságot állítson: hiszen isten megtapasztalása képzett-képzet. „Ezért” s, hogy közölhető legyen /kénytelen/ akcidenst felvenni. Sőt felvetjük vele! Felruházzuk. Isten öltöztetése a közlő próféta, a látnok, a pap cicomája, hogy értelmébe kerüljön. Azok a járulékok, tulajdonságok teszik „érzékletessé” számodra /a legnagyobbnál is több viszonyt/ melyekben Ő /a viszony által/ materializálódik. Vagyis e hármas takaró, viszonyulás „JÓ”- meleg védelem, ahol ezer évek alatt befülledt a szellőzetlen szellem-test. A szellemtest nem egyéb, mint az általad tulajdonolt: „én istenem”!

Ilyen értelemben a /lefokozott emberi/, „lehozott” képességnek mondja mindazokat, melyeket a vallás összegyűjtött, mint /a többenél is több/ istentapasztalást. Ezek a „lefokozott” tapasztalatok, melyeket a teremtés teljességéből „az énésség birtoklási vágya miatt” lefokozott ember az értelmén túl az értelemnélküliségben összegyűjtött. Ez képezi alapját a tudattalan működésének, mint kibogozhatatlan, konfúzus energia.

Hiszen, (Éva – kígyó) készíteti a tudás ellopását, mely miatt kiebrudalta az Úr az első emberpárt a paradicsomból. A kiteszítottság, mint egységvesztés, antropozófiaként őrzi az „egy keletkezés” elméletet. A kereszténység a lefokozásokat istenbizonyítékként

tárolja.

1/. Az imaginációt megőrző képzetek, a fogalom-realizmus meghaladásának kísérleteit. A legnagyobbnál is van nagyobb, és a legkisebbnél is van kisebb. Ám az önmagát meghaladó ember képzete a gyönyör telítődése, mértéke a szubsztancia-vágy szomja: az istennel való azonosulást az egyben, szubsztanciabirtokosként éli meg; /a testiség-élményteltődéseként/.

Az istenben megtalált gyönyör a szentáldozás aszkézis-gyönyöre*
én-megszüntető törekvése. Az istennel való találkozást rejti.**

2/. Anzelm feltevése minden képzetet, és annak következményeit, a következmények miatt kialakult szellemtesteket is megszüntető nézet. Mert nem lehet a legnagyobbnál nagyobb, /az ördög nem lehet nagyobb, mert ha úgy volna, akkor az lenne isten. Ugyanígy a legkisebbre is vonatkoztatható. Az iszlám, tiltja a társítást, Allahhoz bármiféle jelző ragasztását: ez a sirk. A siita iszlám szerint – a leszületettekben /mahdi/ folytatódik a Koránt leküldő szellem-szubsztancia. A „növekvő” archetípus felismerhető Nietzsche Zarathustrája alakjában is, ő /is/ „az ember feletti ember”, a „magasságba” nővi magát.

3/. Az imagináció képessége a/. teremt, s e teremtés /Te/ vagy b/. megnyilvánul a műben, /ez ma már szinte csak a művészet/, vagy c/. öngerjed, és a testben marad. Vágy, melyet elbirtokol az „ismeretlen lélek”, s mint hiányt feltölt: a nem ismert: de már „feljebbvaló” /Úr, hatalom stb/. akcidentsével. A megmért „másvalaki”: mint lélek-harmad-isten; visszatér a Szent-Háromság Istenbe ahonnan kiléptette a vallás.

Az önmagát meghaladó ember képzete idea, a modern kor rögeszméje: nem más, mint a szellemi uralma a test felett: amikor a transzcendentális fokozott öngerjedése felemészt más szellem-fogalmat is. Ám ezek főként a fogalomba helyezett bizalmak, melyeket testetlenül, metafizikai köntösbe bujtnak. A fogalom takaróját, a metafizika, a modernkor megváltása képes fellebbenteni; mely mint egyetlen irány a vallásos-fizikai világteremtés-modellek szövevényéből keletkezik. Melyet a fogalomvilág - az írásbeliség hajnalán - a vizuálistól elorrozott. Ilyen fogalom az „Istenség –végtelenség –teljesség” értelem előtti és ugyanakkor értelemutáni fogalma. Mennyi-mennyei „jó” lett volna, /ha/ csak mennyiség lett /volna/. Miért óhajtottad hát, hogy a mennyiség minőség legyen a sokadalomban? Hiszen szépségét*** az

érzeknek, elhagytad. Mennyei lényé lett Epikurosz érzékisége, mely lehetett volna a LÉT szülőanya az érzékelés érzékelhető világának.

* A tanítás szerint annak oka külső, /a világlélek vagy isten jelenléte, jelentkezése/. A találkozás előtt, szinte minden nagy-rendszer aszkézist követel meg. A „keleti típusú”, a jóga gyakorlatait őrző szemléletek, kivonhatónak irányíthatónak, sőt eldobhatónak tartják e keletkezéseket!

** Amelyeket - mint tulajdonságokat - nem lehet elvenni a hívóktól. A hívők hívásának módja, az „állítás” ide gyertek, itt van „valami” vagy másként a „valami van” itt! A kegyelemmel telítettektől, akiké a „mennyei országa” is; akik erre vágnak, s vágyuk erre alkalmassá teszi őket. A vallásos ember hite imaginatív, elhiszi imaginációját, /az „én”/, éne benne van imaginációjában, énében materializálja hitét. Nem a tudat öngerjedésének, hanem isten kegyelmének mondja azt.

*** Az istenek az ilyent nemcsak jutalmazták, de büntették is, ismert Illés felemelése, vagy Lucifer letaszítása. Ám az ember önmagától is tesz ilyeneket, lásd Ikarust. A keleti világban a jógik képességei is rendkívüliek, repülnek, testüket kihelyezik a porhüvelyéből, s áthelyezik máshova. Ismert a tibeti tanítás, a tudat áthelyezésének tanítása is. Mindezek nemcsak a kereszténységben de az iszlámban, sőt a késői /mahajana/ buddhizmusban is helyet kaptak, valójában a test-szellem elválásának, és különválasztásának formáiként. A testtől eleve külön /lélek/ a kereszténység alkotó ideája, az isteni princípium egyik alakja a Szentháromságban!

Az ígéret órájában elfoglalta helyét „az Atya jobbán”! E szempontok és módszerek Szent Anzelm álma materializálói, megmérték és mértékegységükkel el is látták a szubsztanciát.

**** Az érzékelhető világ az érzékelésben tudatosodik, kivétel az olyan azonnali reakció, mint ha megégeted a kezedet. Ilyenkor gyors az érzékelés, hogy szinte lehagyja a tudatosodást, mely későbbre marad. Többnyire elmarad a fájdalomérzettől. Így tehát azt gondolom, az érzékelés érzékelhető világa előbbre van, mint a megfontolva gondolkodás napi gyakorlata, jól tapasztalható a közlekedésben, ahol számos reakció nem is „tudatosodik” csupán „teszi azt”. Ma az érzékelés jórészt technikai eszközök észlelése. Az eszköz adott reakciót mér, ez rögzül, mint érzékelhető világ. Példák tömegesen hozhatóak, kivételt képez az olyan gyakorlat, mely mégis csak a tudatosodásba akarja visszavinni az érzékelhető érzékelést, ez a kultúra és tudomány hatalma. Anzelm vágy-álma erről szól. Ezért ő a tudomány előhírnöke is, „méri a mérhetetlent”!

Berkes András.

2015-2017